

ber 1863 § 56, i den Skikkelse, hvori dette Lovforslag ved 3die Behandling er vedtaget i det andet Thing, med Anmodning om at forelægge det her. Forelæggelsen sker herved. Exemplarer af Lovforslaget ere ombelte. Nogle skrevne Bilag til dette Lovforslag ville blive fremlagte i Bureauet.

Fra Justitsministeren er modtaget Undervetning om, at Ministeren agter her i Thinget at forelægge „Forslag til Lov om Pension for Clausine Frederikke Skibsted, sødt Brandt, Enke efter konstitueret Chef for 1ste Udkrivningskreds, Statsraad Andreas Johan Skibsted.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af: Forslag til Lov om Foranstaltninger til Forebyggelse af Udbredelse af Hundegalskab.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 1006 ff.)

Intet Endringsforslag var stillet. Lovforslaget fattes under Forhandling.

Beth: Siden denne Sag sidste Gang var til Behandling her i Thinget, har jeg forsøgt at skaffe mig saa paalidelige Oplysninger, som det har staaet i min Maat at faae om det Spørgsmaal, som paa en Maade kan siges forrige Gang at have været Gjenstand for Afstemningen, nemlig hvorvidt det maa anses for mest betryggende for at forhindre Udbredelsen af den Sygdom, som der her er Tale om, at binde Hundene enten over hele Landet eller i enkelte Distrikter, hvilket sidste denne Lov jo ogsaa forudsætter, eller at føre Hundene i Strikke, saaledes at de samtidig ere forsynede med Mundkurv. Jeg har henvendt mig personlig til forskellige Mænd, som ifølge deres hele Uddannelse og Stilling i Samfundet — ogsaa deres officielle Stilling — vare saaledes stillede, at jeg af dem troede at kunne faae de bedste Oplysninger om denne Sag, og jeg har da fundet, at Ansfuellerne hos disse Mænd paa ingen Maade stemme overens med Hensyn til dette Punkt. Der er dem iblandt de Mænd, som jeg har talt med, der ganske vist mene, at Binding af Hundene maaske er det bedste Middel, men der er ogsaa dem, som ere af en ganske modsat Mening, som nemlig ere af den Ansfuelse, at lænede Hunde let kunne blive Bærere af Smitten, fordi de ikke kunne værge sig ved at løbe bort og saaledes ere udsatte for at blive bidte af gale Hunde, og fremdeles derved, at de ere uden Opfigt, saa at man ikke altid kan iagttage, hvad der passerer med dem. Disse Mænd mene derimod, at det vilde være et mere betryggende Middel at føre Hundene i Strikke, saaledes at Hundene samtidig ere forsynede med Mundkurv. Jeg tør derfor efter sine, at det vistnok i dette Tilfælde maa betragtes som uafgjort, hvilken Foranstaltning der

er den rette, idet Meningerne derom iblandt dem, som bedst kunne bedømme Sagen, ere saadanne, som jeg netop nu har havt den Ære at omtale. Det er et Hensyn, som fremfor alle bør stilles i Spidsen, at denne Sygdom er af en saa forferdelig Beskaffenhed, at det bliver af yderste Vigtighed at vælge det rette Middel til Forebyggelse af Udbredelsen, saasnart der kan være Anledning til at frygte for Smitte. Derfor man vil anstille en Sammenligning mellem de Resultater, som de forskellige Foranstaltninger have ført til, saa er en Sammenligning for saavidt mulig, som man i den Epizooti, man havde her i Landet i 1855—57, anvendte Mundkurv, medens man denne Gang har anvendt Binding. Sammenligner man Resultaterne af de Foranstaltninger, man anvendte i disse to Perioder, saa vil man finde, som jeg tillod mig forrige Gang at berøre, at i Perioden 1855—57 ikke et eneste Menneke blev angrebet af Sygdommen paa Grund af Bid af en gal Hund; der var kun eet Menneke, som kaldt som Offer for Hundegalskaben, og det var af en ganske anden Grund, idet han nemlig paadrog sig Smitten ved at obducere en gal Hund. Efter hvad den ærede Minister har oplyst, har man ikke været saa lykkelig denne Gang at undgaa, at Folk ere blevne bidte af gale Hunde og derved have paadraget sig den forferdelige Sygdom; huffer jeg ikke feil, saa oplyste den ærede Minister sidst, at der var 2 a 3 Mennekter, som denne Gang ere faldne som Offer for Sygdommen som Følge af Bid. Denne Sammenligning synes jo unegtelig ikke at tale særdeles til Gunst for, at de Foranstaltninger, som man denne Gang har truffet, ere bedre end dem, man traf under den forrige Epizooti; man maatte vel snarere med en vis Ret kunne sige, at den Foranstaltning, som har vist sig bedst til at forhindre Ulykkestilfælde, maa have Præsumption for ogsaa at være den bedste. Jeg skal imidlertid ikke komme videre ind paa dette. Jeg har kun berørt disse Ting for at gjøre opmærksom paa, hvor varfom man dog efter min Mening maa være og bør være ved at stride til denne yderste Foranstaltning, at binde Hundene, da det ikke engang tør antages, at det i Virkeligheden er det bedste Middel, og hvor megen Vægt der altsaa efter min Mening bør lægges paa at træffe de forberedende eller foreløbige forudgaaende Skridt, — hvad jeg nu skal kalde dem — for at forhindre, at Galskaben overhovedet udbreder sig her i Landet eller trænger ind her i Landet. Med Hensyn hertil er jo vistnok Afspærring det allerbedste Middel, naar den kun bliver gennemført, og jeg kan kun beklage, at den høitærede Indenrigsminister ikke har troet at kunne fortolke den nu gjældende Lov paa en saadan Maade, at den hjemlede ham Ret til at foretage en saadan Afspærring, der jo vistnok vilde have havt særdeles heldige Følger, — det tør man haabe, — og kunde have